

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 18.5.2011
KOM(2011) 275 endelig

2011/0129 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse

{COM(2011) 274}

{COM(2011) 276}

{SEC(2011) 580}

{SEC(2011) 581}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Dette forslag indgår i en lovgivningspakke, der skal styrke rettighederne for ofre inden for EU, og som også indeholder følgende to andre dele: en meddelelse om styrkelse af ofres rettigheder i EU og et forslag til forordning om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål.

Europa-Kommissionen har konstateret, at det bør være en strategisk prioritet¹ at beskytte ofre for kriminalitet og fastlægge minimumsstandarder på grundlag af Stockholmprogrammet og handlingsplanen hertil². I disse dokumenter bliver ofrene sat højt op på EU's dagsorden, og det fastslås, at der er behov for og en vilje til at indføre en integreret og koordineret tilgang til ofre på linje med konklusionerne fra RIA-rådsmødet i oktober 2009³.

Den Europæiske Union har sat sig det mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor hjørnestenen er princippet om gensidig anerkendelse af domme og andre retsafgørelser i civilretlige og strafferetlige sager inden for EU. Med Kommissionens "Rapport om Unionsborgerskab" af 27. oktober 2010⁴ skal hindringerne for borgernes rettigheder fjernes ved, at der gives de individuelle rettigheder, der anerkendes på EU-plan, indhold. En styrkelse af ofrenes rettigheder samtidig med en styrkelse af de processuelle rettigheder for personer, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, er en konsekvens heraf.

Den Europæiske Union er allerede skredet til handling med hensyn til ofres rettigheder under straffesager i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager. Selv om der er opnået forbedringer på dette område, er målene med Rådets rammeafgørelse ikke fuldt ud blevet nået.

Europa-Parlamentet har også opfordret Rådet til at vedtage en omfattende retlig ramme, der kan give ofre for kriminalitet den vidst mulige beskyttelse⁵. I sin beslutning af 26. november 2009 om bekæmpelse af vold mod kvinder⁶ opfordrede Parlamentet medlemsstaterne til at forbedre deres nationale love og politik for at bekæmpe alle former for vold mod kvinder og at skride til handling for at tackle årsagerne til vold mod kvinder, ikke mindst ved at anvende forebyggende foranstaltninger, og opfordrede EU til at sikre retten til bistand, beskyttelse og støtte for alle ofre for vold. Erklæring 19 i protokollerne til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde opfordrer ligeledes medlemsstaterne til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at forebygge og straffe vold, der begås i hjemmet, og at støtte og beskytte ofrene for denne vold.

¹ KOM(2010) 623.

² EUT C 115 af 4.5.2010, s. 1, KOM(2010) 171.

³ Det 2969. RIA-Rådsmøde den. 23.10.2009, 14936/09 (Presse 306).

⁴ Rapport om unionsborgerskab 2010 - Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder, KOM(2010) 603.

⁵ Europa-Parlamentets beslutning af 7. maj 2009 om udvikling af et EU-område for strafferetspleje (INI/2009/2012).

⁶ P_TA(2009)0098.

Retligt samarbejde i straffesager i Unionen bygger på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser. Gensidig anerkendelse kan kun fungere effektivt, når der hersker gensidig tillid, så ikke blot de retslige myndigheder, men alle, der er involveret i den strafferetlige proces, og andre, der har en berettiget interesse i den, kan have tiltro til, at reglerne i hver enkelt medlemsstat er fyldestgørende, og til, at de anvendes korrekt. Hvis der ikke gælder de samme minimumsstandarder for ofre for kriminalitet overalt i EU, kan tilliden være mindre på grund af tvivl om, hvordan ofre behandles, eller på grund af forskellene mellem de processuelle regler.

Fælles minimumsregler bør føre til øget tillid til alle medlemsstaternes strafferetssystemer, hvilket igen bør føre til et mere effektivt retligt samarbejde i et klima af gensidig tillid og til, at der fremmes en kultur med respekt for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union. De bør også bidrage til at nedbringe hindringerne for borgernes frie bevægelighed, idet disse fælles minimumsregler bør gælde for alle ofre for kriminalitet.

Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål

Forslaget skal sikre, at de mange forskellige behov, som ofre for kriminalitet har, og som falder ind under en række andre EU-politikområder, tilgodeses og opfyldes. Særligt er beskyttelse af ofres rettigheder en væsentlig del af en række EU-politikområder og retsakter om menneskehandel, seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn, vold mod kvinder, terrorisme, organiseret kriminalitet og håndhævelse af færdselslovsovertrædelser.

Dette direktiv skal bygge videre på og supplere gældende retsakter, navnlig Rådets direktiv 2011/36/EU om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor⁷, Rådets direktiv om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi⁸, som for tiden er under drøftelse, og Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA om bekæmpelse af terrorisme⁹, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2002/919/RIA af 28. november 2008¹⁰. Direktivet skal fastsætte minimumsstandarder for ofres rettigheder, hvilket vil give en forbedring af de generelle rammer for beskyttelse af ofre i EU-retten og EU-politik. Hvor de særlige retsakter om f.eks. terrorhandlinger, menneskehandel og seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi skal opfylde de særlige behov for visse grupper af ofre for nærmere bestemte kategorier af forbrydelser, skal dette forslag udstikke de generelle rammer for opfyldelsen af de behov, alle ofre for kriminalitet har, uanset hvilken forbrydelse, der er tale om, og uanset under hvilke omstændigheder eller hvor forbrydelsen er blevet begået. Forslagets bestemmelser er i overensstemmelse med den tilgang, der er anlagt inden for de ovenfor nævnte politikområder.

Direktivet vil ikke få betydning for bestemmelser i andre EU-retsakter, der mere målrettet behandler de særlige behov for særligt udsatte ofre. Særligt skal der for voksne, der er ofre for menneskehandel, træffes de foranstaltninger, der er fastsat i Rådets direktiv 2011/36/EU, der svarer til de foranstaltninger, der fastsættes i artikel 12, artikel 20, litra b), artikel 21, stk. 3, litra a), c) og d), i nærværende direktiv. For børn, der er ofre for menneskehandel, skal der træffes de foranstaltninger, der er fastsat i Rådets direktiv 2011/36/EU, og som svarer til de foranstaltninger, der fastsættes i artikel 12, artikel 20, artikel 21, stk. 2, litra a), b) og c), artikel 21, stk. 3, og artikel 22 i nærværende direktiv. For børn, der er ofre for seksuelt

⁷ EUT L 101, af 15.4.2011, s. 1.

⁸ EUT L [...].

⁹ EFT L 164 af 22.6.2002, s. 3.

¹⁰ EUT L 330 af 9.12.2008, s. 21, 22 og 23.

misbrug, seksuel udnyttelse og børnepornografi skal der træffes de foranstaltninger, der er fastsat i Rådets direktiv [...] [...] /EU [om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi], der svarer til de foranstaltninger, der fastsættes i artikel 12, artikel 20, artikel 21, stk. 2, litra a), b) og c), artikel 21, stk. 3, og artikel 22 i nærværende direktiv.

Ofre for terrorisme vil få bedre ordninger til at fastslå deres behov, holde dem orienteret om sagens forløb og give dem tilstrækkelig beskyttelse under sagen. Selv om dette initiativ ikke specielt behandler alle de mere detaljerede behov, som trafikofre har, vil en øget bevidsthed og en forbedring af de kulturelle holdninger i de juridiske erhverv, kombineret med de relevante vurderinger, også medvirke til at sikre, at trafikofres behov tilgodeses, navnlig behandlingen af dem, inden det er fastslået, at der foreligger en bestemt forbrydelse.

Endvidere vil forslaget på linje med den tilgang, der er anlagt med hensyn til ofre for menneskehandel og seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, konsekvent tilgodese sårbare ofres særlige behov.

Længere ude i fremtiden påtænkes det også at træffe foranstaltninger for særlige kategorier af ofre, såsom ofre for terrorisme og organiseret kriminalitet. Særligt skal der foretages en undersøgelse af de nuværende mangler i beskyttelsen af terrorofre med henblik på at forbedre situationen for dem i Europa.

Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

- menneskehandel, hvor beskyttelse af ofres rettigheder er blevet indført i Rådets direktiv 2011/36/EU, herunder med særlig fokus på børn, der er specielt sårbare over for menneskehandel¹¹
- seksuelt misbrug af børn, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, hvor forslaget til et nyt direktiv tager hensyn til de særlige behov hos børn, der er ofre for disse forbrydelser¹²
- en EU-dagsorden for børns rettigheder, der indeholder en central målsætning om at gøre retssystemerne mere børnevenlige. Negative oplevelser for børneofre, der er involveret i straffesager, bør reduceres, og børneofre bør have mulighed for at spille en aktiv rolle i straffesager¹³
- Rådets direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser, der skal give lettere adgang til at få erstatning i situationer med tilknytning til flere lande¹⁴
- bekæmpelse af vold mod kvinder, som er en strategisk prioritet i køreplanen for ligestilling mellem kvinder og mænd 2010-2015 og centrum for Daphne III-programmet¹⁵

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA.

¹² Forslag til direktiv om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om ophævelse af rammeafgørelse 2004/68/RIA.

¹³ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget, En EU-dagsorden for børns rettigheder, KOM(2011) 60 af 15.2.2011.

¹⁴ Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 om erstatning til ofre for forbrydelser, EUT L 261 af 6.8.2004, s. 15.

– beskyttelse af terrorofres rettigheder¹⁶.

2. RESULTATER AF HØRINGERNE AF DE INTERESSEREDE PARTER OG AF KONSEKVENSANALYSER

Kommissionens standarder for høringer er blevet fulgt. Ekspertes med forskellig baggrund, heriblandt fra statslige myndigheder, retshåndhævende myndigheder, ikke-statslige organisationer, internationale organisationer og universiteter, deltog i detaljerede drøftelser af den planlagte lovgivning som led i udarbejdelsen af konsekvensanalysen, der følger med dette forslag.

Kommissionen bestilte en ekstern undersøgelse til brug for udarbejdelse af konsekvensanalysen, og der blev bestilt endnu en undersøgelse til at gennemgå alternativerne med hensyn til den særlige målsætning at sikre, at den beskyttelse, der kan opnås ved et polititilhold, ikke mistes, når den beskyttede person rejser eller flytter til en anden medlemsstat¹⁷. Der er også anvendt resultater fra to rundspørger: Den eksterne undersøgelse adspurgte 384 repræsentanter for statslige myndigheder og ikke-statslige sektorer og modtog 119 besvarelser, og projektet "Victims in Europe"¹⁸ modtog 97 besvarelser af dets spørgeskema angående den retlige gennemførelse og 218 besvarelser af dets organisatoriske spørgeskema.

Under udarbejdelsen af konsekvensanalysen holdt Kommissionen en offentlig høring, der var åben for offentligheden samt for ikke-statslige såvel som statslige organisationer, og bad om deres syn på, hvilke foranstaltninger EU skulle træffe for at forbedre situationen for ofre for kriminalitet. Kommissionen modtog 77 besvarelser inden svarfristens udløb.

Den 18. og 19. februar 2010 blev der holdt et møde mellem akademiske eksperter, ikke-statslige organisationer og medlemsstaterne, som blev fulgt op under endnu et retsforum den 14. april 2010.

Ud over direkte høring har Kommissionen trukket på en række undersøgelser og offentliggjorte skrifter¹⁹.

I konsekvensanalysen blev det konkluderet, at det var nødvendigt at erstatte rammeafgørelsen fra 2001 med et nyt direktiv, der indeholder konkrete forpligtelser vedrørende ofres rettigheder. Der bør følges op på lovgivningen med praktiske foranstaltninger til at fremme gennemførelsen. Det ville også være et første skridt på dette område med yderligere påtænkte

¹⁵ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget - En køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd 2010-2015, KOM(2010) 491.

¹⁶ Rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2008/919/RIA af 28. november 2008 (EUT L 330 af 9.12.2008, s. 21).

¹⁷ Hess Burkhard, "Feasibility Study: The European Protection Order and the European Law of Civil Procedure", som snart kan ses her:
http://ec.europa.eu/justice/index_en.htm. http://ec.europa.eu/justice/index_en.htm.

¹⁸ APAV/Victim Support Europe, projektet "Victims in Europe", 2009 (herefter "APAV-rapporten").

¹⁹ Se f.eks. APAV-rapporten "The Implementation of the EU Framework Decision on the standing of victims in the criminal proceedings in the Member States of the European Union", Lissabon, 2009, Det bulgarske center for demokratistudier, projektet ONE, "Member States' legislation, national policies, practices and approaches concerning the victims of crime", Sofia, 2009.

undersøgelser og foranstaltninger, særligt med hensyn til erstatning til ofre og retshjælp til ofre.

3. FORSLAGETS JURIDISKE INDHOLD

En række af bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA om ofres stilling i forbindelse med straffesager er blevet bevaret i deres oprindelige affattelse eller er kun blevet ændret i det omfang, det har været nødvendigt for at give dem en klar affattelse. F.eks. svarer artikel 9, 12, 14, 15, 16 og 25 i forslaget til direktiv til rammeafgørelsens artikel 3, 6, 9, 11 og 12. Bemærkningerne nedenfor er koncentreret om de artikler, der indebærer materielle ændringer af rammeafgørelsen.

Artikel 2 - Definitioner

Direktivets formål er at sikre, at alle ofre for kriminalitet er dækket af minimumsstandarder overalt i EU. Særligt træffer direktivet bestemmelse om støtte og beskyttelse, der skal ydes til familiemedlemmer til ofrene, idet disse personer ofte også bliver berørt af forbrydelsen og selv kan risikere sekundær viktimering oven i viktimering eller intimidering fra gerningsmanden eller dennes omgangskreds. Alle direktivets bestemmelser finder også anvendelse på familiemedlemmer til et offer, hvis død er blevet forvoldt ved en forbrydelse, idet disse personer har en særlig, berettiget interesse i sagen, der går ud over den interesse, som familiemedlemmer til overlevende ofre har, og de ofte anerkendes som repræsentanter for offeret.

Artikel 3, 4, 5 og 6 - Ret til information og ret til at forstå og forstås

Formålet med disse artikler er at sikre, at ofre får tilstrækkelig information i en form, de kan forstå, til at sætte dem i stand til fuldt ud at få mulighed for at udnytte deres rettigheder, og at sikre, at de føler, at de bliver behandlet med respekt. Denne information bør gives fra det øjeblik, et offer anmelder en forbrydelse, og regelmæssigt under hele straffesagen og i forhold til sagens forløb. Der bør gives tilstrækkeligt detaljerede oplysninger til, at ofrene kan træffe afgørelser på et velinformeret grundlag om deres deltagelse i sagen, og vide, hvordan de bedst udnytter deres rettigheder, særligt når de skal beslutte, om de skal begære fornyet behandling af afgørelsen om ikke at rejse tiltale.

Der er mange grunde til, at ofre kan have svært ved at forstå information, de får i en standardiseret, skriftlig form. Særligt forstår offeret måske ikke sproget, informationen gives på, eller der kan være andre faktorer, såsom offerets alder, modenhed, intellektuelle og følelsesmæssige evner, læsefærdighed og handicap, f.eks. med hensyn til syn eller hørelse, der kan hæmme eller fuldstændigt forhindre et offer i at forstå informationen. Information bør derfor i videst muligt omfang gives i en række forskellige former, der tager hensyn til disse faktorer.

Artikel 7 - Ret til at få adgang til hjælp for ofre

Formålet med denne artikel er at sikre, at ofre har adgang til en hjælpetjeneste, der giver information og yder rådgivning, følelsesmæssig og psykologisk støtte og praktisk bistand, hvilket ofte er af afgørende betydning for, at ofrene kan komme sig, og at hjælpe dem med at klare sig i tiden efter forbrydelsen og med at modstå den belastning, som er forbundet med enhver straffesag.

Der bør kunne fås støtte fra det tidligste tidspunkt, det er muligt, efter at forbrydelsen er begået, uanset om den er blevet anmeldt. Denne hjælpetjeneste kan være særligt vigtig for offerets beslutning om, hvorvidt den pågældende i sidste ende vil anmelde en forbrydelse. På samme måde kan ofre have behov for støtte både under retssagen og på længere sigt. Hjælpetjenesten kan tilvejebringes af statslige eller ikke-statslige organisationer og bør ikke være forbundet med urimeligt mange procedurer og formaliteter, der kunne give en mindre effektiv adgang til hjælpetjenesten. Der kan ydes hjælp på mange forskellige måder, både ved personlige møder, over telefonen eller ved andre midler til kommunikation på afstand, så tjenesten kan være til rådighed i det størst mulige geografiske område. Visse grupper af ofre, heriblandt ofre for seksuel vold, forbrydelser mod en særlig persongruppe, såsom kønsbaseret vold og forbrydelser begrundet i racehad, og terrorofre, har ofte behov for en specialiseret hjælpetjeneste på grund af de særlige forhold ved den forbrydelse, de har været udsat for. Der bør i videst muligt omfang stilles en sådan specialiseret hjælpetjeneste til rådighed.

Selv om hjælpen ikke bør afhænge af, om offeret anmelder forbrydelsen til politiet eller andre kompetente myndigheder, har disse myndigheder ofte de bedste forudsætninger for at informere ofre om mulighederne for at få hjælp. Medlemsstaterne tilskyndes derfor til at tilvejebringe de rette betingelser for, at ofre kan henvises til en hjælpetjeneste for ofre, herunder ved at sikre, at kravene til databeskyttelse kan opfyldes.

Artikel 8 - Offerets ret til at få en bekræftelse af sin anmeldelse

Denne artikels formål er at sikre, at offeret ved anmeldelsen af en forbrydelse får en officiel bekræftelse, den pågældende kan henvise til ved fremtidige henvendelser.

Artikel 9 - Retten til at blive hørt

Formålet med denne artikel er at sikre, at offeret får lejlighed til indgive oplysninger, synspunkter eller beviser under straffesagen - indledningsvis og senere. Det nøjagtige indhold af denne ret er det overladt til national ret at fastsætte, og det kan variere mellem grundlæggende rettigheder til at kommunikere med den kompetente myndighed og indgive beviser til den på den ene side og mere omfattende rettigheder, såsom retten til at få beviser inddraget, retten til at sikre, at der foretages visse vidneafhøringer, eller retten til at afgive indlæg under retssagen.

Artikel 10 - Rettigheder i forbindelse med afgørelser om ikke at rejse tiltale

Formålet med denne artikel er at give offeret mulighed for at kontrollere, at de faste procedurer og regler er blevet fulgt, og at der er truffet en rigtig afgørelse om at afslutte retsforfølgningen af en bestemt person. Det overlades til national ret at fastsætte de nøjagtige ordninger for prøvelsen. Prøvelsen bør dog som et minimum foretages af en person eller myndighed, der ikke er den samme som den, der traf den oprindelige afgørelse om ikke at foretage retsforfølgning.

Artikel 11 - Ret til garantier under mægling og andre former for genoprettende retfærdighed

Genoprettende retfærdighed omfatter en vifte af ydelser, der kan udføres i forbindelse med, forud for, parallelt med eller efter straffesagen. De kan tilbydes i forbindelse med visse typer kriminalitet eller kun i forbindelse med voksne gerningsmænd eller gerningsmænd, der er børn, og omfatter f.eks. mægling mellem offer og forbryder, familierådslagning og strafferåd.

Formålet med denne artikel er i de tilfælde, hvor der tilbydes sådanne ydelser, at sikre, at der er indført garantier for, at offeret ikke viktimiseres yderligere på grund af processen. Ydelserne bør derfor først og fremmest varetage offerets interesser og behov, således at den skade, der er forvoldt offeret, oprettes, og det undgås, at offeret gøres yderligere fortræd. Det bør være frivilligt, om offeret vil deltage, hvilket også kræver, at offeret har tilstrækkeligt kendskab til risici og fordele til at kunne træffe et velinformeret valg. Det betyder også, at der bør tages hensyn til faktorer som magtbalance og offerets alder, modenhed eller intellektuelle evner, som kunne begrænse eller nedsætte offerets evne til at træffe et velinformeret valg eller være til hinder for et positivt resultat for offeret, når sager henvises til en proces med henblik på genopretning og ved gennemførelsen af en sådan proces. Selv om privatretlige sager generelt bør være fortrolige, medmindre parterne har aftalt noget andet, kan det af hensyn til faktorer såsom, om der er fremsat trusler under sagen, anses for nødvendigt, at der er åbenhed af hensyn til den offentlige interesse. I sidste ende bør enhver aftale mellem parterne træffes frivilligt.

Artikel 13 - Ret til godtgørelse af udgifter

Denne bestemmelse er i overensstemmelse med rammeafgåelsen af 2001, idet den giver ofre, der deltager i straffesager, ret til godtgørelse af udgifter. Den indeholder også regler om godtgørelse, når offeret er til stede under retssagen uden at deltage i processen som sådan. Formålet er at sikre, at ofre ikke bliver forhindret i at være til stede under retssagen og se retfærdigheden ske fyldest på grund af deres finansielle begrænsninger.

Artikel 18 - Udpegning af sårbare ofre

Formålet med denne artikel er at sikre, at ofre behandlet individuelt, og at der indføres en konsekvent ordning til at finde frem til de sårbare ofre, der eventuelt har brug for særlige foranstaltninger under straffesagen.

Alle ofre for kriminalitet er som udgangspunkt sårbare og har derfor behov for at blive behandlet med indfølelse og omsorg. Visse ofre er imidlertid særligt sårbare over for yderligere viktimisering eller intimidering fra den tiltalte eller mistænkte eller fra dennes omgangskreds. Derudover har visse ofre en særlig risiko for at blive udsat for yderligere psykisk belastning eller gjort yderligere fortræd ved deres deltagelse i straffesagen, enten på grund af deres vidneudsagn eller på grund af andre former for deltagelse. Disse ofre har behov for særlige foranstaltninger for mest muligt at begrænse sandsynligheden for, at de gøres yderligere fortræd.

Denne artikel bestemmer, at ofres sårbarhed over for at blive gjort yderligere fortræd skal fastslås på grundlag af offerets personlige egenskaber eller på grundlag af, hvilken art eller type forbrydelse offeret er blevet udsat for. De fleste børn og handicappede personer har en særlig risiko for skade på grund af deres personlige egenskaber. Som gruppe betragtet kan de straks udpeges som sårbare og i de fleste tilfælde som personer med behov for særlige foranstaltninger. Ofre i andre kategorier fastlagt på grundlag af arten eller typen af forbrydelse, såsom ofre for seksuel vold, herunder udnyttelse, og ofre for menneskehandel, er også i de fleste tilfælde sårbare over for yderligere viktimisering under retssagen.

Samtidig anerkender artiklen, at ofre er individer, der reagerer forskelligt på en forbrydelse og har forskellige behov og svage punkter. Et offer kan således være sårbart, selv om den pågældende ikke falder inden for en bestemt kategori af sårbare ofre. Der skal derfor indføres en ordning til individuel vurdering, så det sikres, at man kan finde frem til alle sårbare ofre,

og der ydes dem en passende beskyttelse. Denne tilgang kan være af afgørende betydning for at fremme offerets restituering og sikre, at ofrene får den rette bistand og beskyttelse under retssagen og bagefter. Den giver de største muligheder for at forebygge sekundær og gentagen viktimisering og intimidering og for at sætte offeret i stand til at få effektiv adgang til retssystemet. Denne tilgang skal dog anvendes i et omfang, som står i et rimeligt forhold til sandsynligheden for, at der vil blive indledt en straffesag, og for, at offeret vil have behov for særlige foranstaltninger. Navnlig giver forbrydelsens grovhed og den grad af skade, offeret efter det oplyste har lidt, et nyttigt fingerpeg om omfanget af en eventuel særlig individuel vurdering.

Den individuelle vurdering bør klarlægge offerets behov under retssagen og nødvendigheden af at henvise offeret til en hjælpetjeneste for ofre. De offentlige myndigheder, som først kommer i kontakt med et offer, når en forbrydelse bliver anmeldt, bør uddannes, og de bør have adgang til relevant vejledning, redskaber eller protokoller, så de kan foretage vurderingen af ofrenes behov på en konsekvent måde.

Individuelle vurderinger bør inddrage alle faktorer, der kan indebære en større sandsynlighed for, at offeret lider yderligere viktimisering eller intimidering under sagen. Der bør især tages hensyn til følgende: alder, køn og kønsidentitet, etnisk tilhørsforhold, race, religion, seksuel orientering, helbredstilstand, handicap, kommunikationsvanskeligheder, forhold til eller afhængighed af den mistænkte eller tiltalte, tidligere oplevelser med kriminalitet og forbrydelsens art eller type, såsom forbrydelser mod en særlig persongruppe, organiseret kriminalitet eller terrorisme. Der skal tages særlige hensyn til ofre for terrorisme i forbindelse med enhver vurdering på grund af de forskellige former for terrorhandlinger, der går fra tilfælde af masseterrorisme til målrettet terrorisme mod individer.

Artikel 19 - Ret til at undgå kontakt mellem offeret og gerningsmanden

Denne artikel afspejler løsningen i artikel 8 i rammeafgørelsen af 2001 med henblik på at sikre, at der tages passende skridt til at sikre, at offeret ikke påtvunget kontakt med tiltalte eller mistænkte personer, når offeret skal være til stede ved et møde på grund af den pågældendes deltagelse i straffesagen. Dette kan opnås ved forskellige midler, f.eks. ved at indrette separate ventelokaler og kontrollere offerets og de tiltaltes ankomst. Hvis de offentlige ansatte får adgang til den bedste praksis og vejledning, kan det også tjene som en væsentlig kilde til viden om, hvordan man kan hjælpe med til at undgå kontakt.

Artikel 20 - Ofres ret til beskyttelse ved afhøring under efterforskningen af forbrydelser

Formålet med denne artikel er at forebygge sekundær viktimisering ved at sikre, at offeret udspørges så tidligt som muligt, og at kontakten med myndighederne går så let som muligt, samtidig med, at antallet af gange, hvor offeret unødvendigt har kontakt med dem, begrænses. Afgørelser om, hvornår afhøringerne skal foretages, bør i videst muligt omfang tage hensyn både til offerets behov og til, om det haster at få indsamlet beviser. Ofre kan ledsages af en person, de har tillid til, som de selv vælger. Kun under ekstraordinære omstændigheder bør der foretages begrænsninger i denne mulighed og da kun i forhold til en bestemt person. Offeret bør da have lov til at blive ledsaget af en anden person, offeret selv har valgt.

Artikel 21 og 22 - Sårbare ofres, herunder børns, ret til beskyttelse under straffesager

Formålet med denne artikel er at sikre, at der, når der er udpeget ofre, som er sårbare over for yderligere viktimisering eller intimidering, træffes egnede foranstaltninger til at bidrage til at

forebygge dette. Foranstaltningerne bør være til rådighed under hele straffesagen både under den indledningsvise efterforsknings- eller retsforfølgningsfase og under selve retssagen. Hvilke foranstaltninger, der er nødvendige, vil afhænge af, på hvilket stadium sagen befinder sig.

Under efterforskningen af forbrydelser kræves der et minimalt beskyttelsesniveau i forbindelse med afhøringer af ofre. Afhøringerne bør foretages med indfølelse, og myndighedernes ansatte bør have fået passende uddannelse med henblik herpå. Uddannelsen bør sikre, at de ansatte har viden om egnede metoder til at udspørge offeret, der tager hensyn til den pågældendes særlige situation, påfører mindst muligt psykisk belastning og fremmer den videst mulige indsamling af beviser af høj kvalitet. Med henblik herpå kan det afhængigt af offerets sårbarhed være nødvendigt, at offeret kun udspørres i egnede lokaler. Dette kan betyde lokaler, der giver mulighed for videoafhøring, eller simpelthen, hvor f.eks. møblerne er tilpasset til børn eller handicappede.

Det kan være meget psykisk belastende for sårbare ofre at blive udspurgt, navnlig når forbrydelsen er af stærkt personlig karakter. Det kan være vigtigt at etablere et tillidsforhold til den, der foretager udspørgningen, og dette kan kun ske i løbet af en vis periode. Af den grund kræver artiklen, at et sårbart offer i de fleste tilfælde skal udspørres af den samme person. Det er muligt at gøre undtagelse herfra af hensyn til god forvaltningspraksis, såsom hvis det haster at få udspurgt en anden person, eller hvis den person, der plejer at foretage udspørgningen, ikke er disponibel. Af tilsvarende grunde bør ofre i sager om seksuel vold have ret til at blive udspurgt af en person af samme køn.

Under selve retssagen er beskyttelse mod intimidering, uanset om den er forsætlig eller ej, også en relevant faktor, når der skal træffes afgørelse om egnede beskyttelsesforanstaltninger. Artiklen opstiller en række minimumsforanstaltninger med henblik herpå, men også for at mindske den psykiske belastning særligt ved at blive afhørt som vidne. Der indføres foranstaltninger, der skal sætte vidnet i stand til at undgå visuel kontakt med den tiltalte, og foranstaltninger til at udelukke tilhørere og pressen. For at sikre, at en tiltalts eller mistænks grundlæggende rettigheder opfyldes, overlades afgørelsen om, hvorvidt disse foranstaltninger skal træffes, særligt til rettens skøn. Hvis offeret er et barn, en handicappet person, offer for seksuel vold eller for menneskehandel, er det dog, set i sammenhæng med den individuelle vurdering, en stærk indikation for, at der er et behov for en beskyttelsesforanstaltning.

På grund af børns særlige sårbarhed, bør der også tilvejebringes og anvendes yderligere foranstaltninger under normale omstændigheder. I artikel 22 bestemmes det, at afhøringer kan videooptages og anvendes som bevismidler i retten, og at den retslige myndighed, når et barn ikke har en repræsentant, i sager, der egner sig hertil, skal udpege en repræsentant for det.

Artikel 24 - Uddannelse af relevante erhvervsgrupper

Formålet med denne artikel er at opstille de uddannelsesmæssige krav til de offentlige myndigheders ansatte, som kommer i kontakt med ofre. Uddannelsens niveau, art og hyppighed - også for så vidt angår specialuddannelse - bør fastsættes afhængig af omfanget og arten af de ansattes kontakt med ofre samt særligt af, om de er i kontakt med særlige grupper af ofre.

Uddannelsen bør omfatte spørgsmål, som vil hjælpe de ansatte til at behandle ofrene med respekt, at erkende deres beskyttelsesbehov og give dem tilstrækkelig information til at hjælpe dem til at klare sig igennem sagen og få adgang til deres rettigheder. Denne uddannelse bør

omfatte spørgsmål som bevidsthed om de negative virkninger af kriminalitet på ofre og risikoen for at forvolde sekundær viktimisering, færdigheder og viden, herunder særlige foranstaltninger og teknik, som er nødvendige for at bistå ofre og mindske eventuelle traumer for offeret, navnlig som følge af sekundær viktimisering, genkendelse og forebyggelse af intimidering, trusler og overgreb på ofre, kendskab til, om der er en tjeneste, der giver information og støtte særligt tilpasset ofrenes behov, og viden om, hvordan man får adgang til denne tjeneste

Derudover sikrer artiklen, at de, de, der tilbyder en hjælpetjeneste for ofre eller tilbyder genoprettende retfærdighed, også uddannes på et passende niveau, så de behandler ofre med respekt og på en upartisk måde og udfører deres ydelser til en professionel standard.

4. NÆRHEDSPRINCIPPET

Målene for dette forslag kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, da det er at fremme tilliden mellem dem, og det derfor er vigtigt at blive enige om fælles minimumsstandarder, der finder anvendelse overalt i Den Europæiske Union. Forslaget vil tilnærme medlemsstaternes materielle regler om rettigheder for ofre for kriminalitet, hjælp til dem og beskyttelse af dem med henblik på at skabe gensidig tillid.

Derudover er der stort element af viktimisering over landegrænserne, idet et betydeligt antal unionsborgere bor, arbejder og rejser rundt om i EU og bliver ofre for kriminalitet, mens de er i udlandet. Personer, der er i denne situation, kan have særlig svært ved at få adgang til deres rettigheder, og straffesager kan medføre en yderligere byrde for dem. Borgerne bør kunne regne med at få adgang til et minimum af rettigheder overalt i EU.

Forslaget opfylder således nærhedsprincippet.

5. PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, idet det ikke går ud over det minimum, det kræver at nå det tilsigtede mål på EU-plan, og hvad der er nødvendigt til dette formål.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁰,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²¹,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig det mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor hjørnestenen er princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser i civilretlige og strafferetlige sager.
- (2) Det er Unionen magtpåliggende, at ofre for kriminalitet bliver beskyttet, og at der fastsættes minimumsstandarder, hvorfor den vedtog Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager. Som led i Stockholmprogrammet, som Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 10. og 11. december 2009, er Kommissionen og medlemsstaterne blevet opfordret til at undersøge, hvordan lovgivningen og de praktiske støtteforanstaltninger til beskyttelse af ofre kan forbedres.
- (3) I sin beslutning af 26. november 2009 om bekæmpelse af vold mod kvinder opfordrede Europa-Parlamentet medlemsstaterne til at forbedre deres nationale love og politik for at bekæmpe alle former for vold mod kvinder og at skride til handling for at tackle årsagerne til vold mod kvinder, ikke mindst ved at anvende forebyggende foranstaltninger, og opfordrede EU til at sikre retten til bistand og støtte for alle ofre for vold.

²⁰ EUT C [...] af [...], s. [...].

²¹ EUT C [...] af [...], s. [...].

- (4) Traktatens artikel 82, stk. 2, giver mulighed for at fastsætte minimumsregler gældende i medlemsstaterne for at lette den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension. I henhold til artikel 82, stk. 2, litra c), er "kriminalitetsofres rettigheder" et af de områder, hvor der kan fastsættes minimumsregler.
- (5) Kriminalitet udgør ikke alene en forbrydelse mod samfundet, men er også en krænkelse af ofrenes individuelle rettigheder. Derfor bør det anerkendes, at de er ofre, og de bør behandles med respekt og indfølelse og på en professionel måde i enhver kontakt med offentlige myndigheder, hjælpetjenester for ofre og tjenester, der tilbyder genoprettende retfærdighed, under hensyn til deres personlige situation og umiddelbare behov, deres alder, køn, handicap og modenhedsniveau og med fuld respekt for deres fysiske, psykiske og moralske integritet. De bør beskyttes mod sekundær og gentagen viktimisering og intimidering, de bør have tilstrækkelig støtte til at fremme deres restituering, og de bør have tilstrækkelig adgang til retssystemet.
- (6) Dette direktiv har til formål at ændre og udvide bestemmelserne i rammeafgørelse 2001/220/RIA. Da der skal foretages mange og væsentlige ændringer, bør rammeafgørelsen af klarhedshensyn erstattes i sin helhed.
- (7) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Særligt skal det fremme retten til menneskelig værdighed, retten til livet, retten til respekt for den fysiske og mentale integritet, retten til respekt for privatliv og familieliv, ejendomsretten og børns, ældres og handicappedes rettigheder samt retten til en retfærdig rettergang.
- (8) Dette direktiv fastsætter minimumsregler. Medlemsstaterne kan gøre rettighederne, der er fastsat i dette direktiv, mere omfattende for at give et højere beskyttelsesniveau.
- (9) Man bør anses for at være et offer, uanset om der er fundet en gerningsmand, og om gerningsmanden er blevet pågrebet, tiltalt eller dømt, og uanset, om der består et familiemæssigt forhold mellem gerningsmanden og offeret. Ofrenes familiedlemmer bliver også berørt af forbrydelsen, særligt familien til et offer, der er afgået ved døden, idet den har en retlig interesse i straffesagen. Disse indirekte ofre bør derfor også være beskyttet i henhold til dette direktiv. Ofre har behov for passende støtte og bistand, allerede inden de anmelder en forbrydelse. Støtten kan være af afgørende betydning både for offerets restituering og for, om vedkommende i sidste ende vil anmelde forbrydelsen.
- (10) Når der informeres, bør informationen være tilstrækkeligt detaljeret til at sikre, at ofrene behandles med respekt, og til at sætte dem i stand til på grundlag af informationen at beslutte, om de vil deltage i sagen, og hvordan de vil gøre deres rettigheder gældende. I den forbindelse er det særlig vigtigt, at offeret får information, så den pågældende ved, hvor en eventuel straffesag står, og hvor langt den er kommet. Dette gør sig også gældende for information, så offeret kan beslutte, om den pågældende vil anmode om en prøvelse af afgørelsen om ikke at rejse tiltale.
- (11) Information og rådgivning fra offentlige myndigheder, hjælpetjenester for ofre og tjenester, der tilbyder genoprettende retfærdighed, bør så vidt muligt gives gennem et bredt spektrum af medier på en måde, så det kan forstås af offeret. Det bør også sikres,

at offeret kan blive forstået under sagen. I den forbindelse bør offerets kundskaber på det sprog, informationen gives på, offerets alder, modenhed, intellektuelle og følelsesmæssige evner, læsefærdighed og eventuelle psykiske eller fysiske svækkelse, f.eks. af syn eller hørelse, tages i betragtning. Tilsvarende bør begrænsninger i et offers evne til at meddele sig tages i betragtning under straffesagen.

- (12) Der kan ikke opnås en effektiv retspleje, medmindre ofrene kan forklare omstændighederne ved den forbrydelse, de har været ude for, ordentligt og give deres vidneforklaring på en måde, der er forståelig for de kompetente myndigheder. Det er også vigtigt at sikre, at ofre behandles med respekt, og at sikre, at de kan få mulighed for at udnytte deres rettigheder. Der bør derfor altid være mulighed for gratis tolkning under afhøringen af offeret og ved offerets deltagelse i retsmøder. Med hensyn til andre forhold i forbindelse med straffesagen kan behovet for tolkning og oversættelse variere afhængig af konkrete spørgsmål, offerets status og den pågældendes rolle i sagen og eventuelle særlige rettigheder, offeret måtte have. Tolkning og oversættelse for disse andre tilfælde behøver kun ydes i det omfang, det er nødvendigt for, at ofrene kan udøve deres rettigheder.
- (13) Hvad enten støtte ydes af statslige eller ikke-statslige organisationer, bør den tilbydes fra det tidspunkt, forbrydelsen finder sted, under hele straffesagen og efter straffesagen afhængig af offerets behov. Der bør ydes støtte ved hjælp af mange forskellige midler, uden unødvendige formaliteter og med en tilstrækkelig geografisk spredning, så alle ofre får mulighed for at få adgang hertil. Visse grupper af ofre, heriblandt ofre for seksuel vold, kønsbaserede forbrydelser, forbrydelser begrundet i racehad eller andre forbrydelser mod en særlig persongruppe samt terrorofre, har ofte behov for en specialiseret hjælpetjeneste på grund af de særlige forhold ved den forbrydelse, de har været udsat for.
- (14) Selv om hjælpen ikke bør afhænge af, om offeret anmelder forbrydelsen til en kompetent myndighed som politiet, har disse myndigheder ofte de bedste forudsætninger for at informere ofrene om mulighederne for at få hjælp. Medlemsstaterne tilskyndes derfor til at tilvejebringe de rette betingelser for, at ofre kan henvises til en hjælpetjeneste for ofre, herunder ved at sikre, at kravene til databeskyttelse kan opfyldes.
- (15) Enhver prøvelse af en afgørelse om ikke at rejse tiltale bør foretages af en anden person eller myndighed end den, der traf den oprindelige afgørelse. Ordningerne eller procedurerne for en sådan prøvelse bør anvendes efter national ret.
- (16) Genoprettende retfærdighed, herunder f.eks. mægling mellem offeret og gerningsmanden, familierådslagning og strafferåd, kan være til stor gavn for offeret, men de kræver visse garantier for at forebygge yderligere viktisering. Disse ydelser bør derfor først og fremmest varetage offerets interesser og behov, så den skade, der er forvoldt offeret, oprettes, og det undgås, at offeret gøres yderligere fortræd. Der bør tages hensyn til faktorer som magtbalance og offerets alder, modenhed eller intellektuelle evner, som kunne begrænse eller nedsætte offerets evne til at træffe et velfunderet valg eller være til hinder for et positivt resultat for offeret, ved henvisning af en sag til en proces med henblik på genopretning og ved gennemførelsen af en sådan proces. Selv om privatretlige sager generelt bør være hemmelige, medmindre parterne har aftalt noget andet, kan det af hensyn til faktorer som f.eks., det forhold, at

der er fremsat trusler under sagen, anses for nødvendigt, at der er åbenhed af hensyn til den offentlige interesse.

- (17) Visse ofre er under straffesagen særligt sårbare over for sekundær og gentagen viktimitisering og over for intimidering fra gerningsmanden eller hans omgangskreds. En sådan sårbarhed kan generelt konstateres på grundlag af offerets personlige egenskaber eller forbrydelsens art eller type. På den baggrund er visse ofre, såsom børn, handicappede, ofre for seksuel vold og ofre for menneskehandel i de fleste tilfælde sårbare over for yderligere viktimitisering og har behov for særlige beskyttelsesforanstaltninger. Kun under ekstraordinære omstændigheder, såsom når der skal foretages en afvejning over for den tiltalte eller mistænkte grundlæggende rettigheder, eller når offeret ønsker det, bør adgangen til disse beskyttelsesforanstaltninger begrænses. For så vidt angår ofre for menneskehandel og ofre for seksuelt misbrug af børn, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, hvor der allerede findes særlige og mere detaljerede bestemmelser i andre retsakter, der er vedtaget eller under forhandling, regulerer dette direktiv ikke de samme spørgsmål.
- (18) Ud over disse kategorier - men stadig på grundlag af de personlige egenskaber og under hensyn til forbrydelsen - kan enhver være sårbar. Kun ved en individuel vurdering, der foretages så snart, der er lejlighed til det, af dem, der har beføjelse til at henstille, at der træffes beskyttelsesforanstaltninger, kan det effektivt konstateres, at der foreligger en sådan sårbarhed. Under vurderingen bør der navnlig tages hensyn til alder, køn og kønsidentitet, etnisk tilhørsforhold, race, religion, seksuel orientering, helbredstilstand, handicap, kommunikationsvanskeligheder, forhold til eller afhængighed af den mistænkte eller tiltalte, tidligere oplevelser med kriminalitet, forbrydelsens art eller type, såsom organiseret kriminalitet, terrorisme eller forbrydelser mod en særlig persongruppe, og til, om offeret er udlænding. Ved enhver vurdering skal der tages særlige hensyn i forbindelse med ofre for terrorisme på baggrund af de forskellige former for terrorhandlinger, der går fra tilfælde af masseterrore til målrettet terrorisme mod individer.
- (19) Når det er konstateret, at offeret er sårbart, bør den pågældende have tilbudt passende foranstaltninger til beskyttelse under straffesagen. Den nøjagtige art og det nøjagtige omfang af beskyttelsesforanstaltningerne bør bestemmes i lyset af den individuelle vurdering efter drøftelse med offeret og i overensstemmelse med reglerne om domstolenes skøn. Offerets bekymring og frygt for straffesagen bør være en central faktor ved bedømmelsen af, om den pågældende har behov for særlige foranstaltninger.
- (20) Ved anvendelsen af dette direktiv skal barnets tarv være et af de primære hensyn i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder af 1989.
- (21) Ved anvendelse af dette direktiv bør medlemsstaterne sikre, at handicappede fuldt ud nyder godt af rettighederne i henhold til direktivet på lige fod med andre, jf. FN-konventionen om handicappedes rettigheder, navnlig konventionens bestemmelser om lighed for loven, samme adgang til retsvæsenet, ret til at få adgang til information og ret til handicaptilgængelighed samt frihed fra umenneskelig og nedværdigende behandling og frihed fra vold og misbrug.

- (22) Risikoen for yderligere viktimisering enten fra forbryderens side eller som følge af deltagelse i straffesagen bør begrænses ved, at sagerne tilrettelægges på en koordineret måde, der behandler ofrene med respekt og gør det muligt for dem at få tillid til myndighederne. Kontakten til myndighederne bør forløbe så enkelt som muligt, og unødvendig kontakt mellem dem og offeret bør begrænses, f.eks. ved brug af videooptagelser af afhøringer og lovlig anvendelse heraf under retssager. Aktørerne i retsvæsenet bør råde over så mange forskellige foranstaltninger som muligt til at undgå, at offeret belastes psykisk under retssagen, særligt som følge af visuel kontakt med forbryderen, dennes familie, omgangskreds eller tilhørere. Med henblik herpå tilskyndes medlemsstaterne til efter omstændighederne at indføre de mulige og praktiske foranstaltninger, så domstolsfaciliteterne omfatter separate venteområder for ofrene. Beskyttelse af offerets privatliv kan være et vigtigt middel til at forhindre yderligere viktimisering, og det kan sikres ved et bredt spektrum af foranstaltninger, herunder hemmeligholdelse af oplysninger om offerets identitet og opholdssted eller begrænsninger i videregivelsen af disse oplysninger. Denne beskyttelse er særlig vigtig for børneofre, navnlig hemmeligholdelsen af barnets navn.
- (23) Når der i overensstemmelse med dette direktiv skal udpeges en værge og/eller en repræsentant for et barn, kan disse roller varetages af samme person eller af en juridisk person, en institution eller en myndighed.
- (24) Alle offentligt ansatte, som sandsynligvis vil komme i kontakt med ofre under straffesager, bør uddannes i at klarlægge og opfylde ofrenes behov, både i deres grunduddannelse og i deres videreuddannelse, på et passende niveau under hensyn til deres kontakt med ofrene. Efter omstændighederne bør dette også omfatte specialuddannelse.
- (25) Medlemsstaterne bør støtte og arbejde tæt sammen med civilsamfundsorganisationer, herunder anerkendte og aktive ikke-statslige organisationer, der arbejder med ofre for kriminalitet, navnlig om politiske initiativer, informations- og bevidstgørelseskampagner, forsknings- og uddannelsesprogrammer og om uddannelse samt i forbindelse med overvågning og evaluering af virkningen af foranstaltninger til at støtte og beskytte ofre for kriminalitet.
- (26) Målet om at fastsætte fælles minimumsstandarder kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes ved, at medlemsstaterne handler alene, hverken på nationalt, regionalt eller lokalt plan, og kunne i stedet på grund af omfanget og de potentielle virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (27) Personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af dette direktiv, bør beskyttes i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA af 27. november 2008 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager²² og i overensstemmelse med principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det

²² EUT L 350 af 30.12.2008, s. 60.

enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, som alle medlemsstaterne har ratificeret.

- (28) Direktivet har ingen betydning for mere vidtgående bestemmelser i andre EU-retsakter, der mere målrettet behandler de særlige behov for særligt udsatte ofre.
- (29) [I medfør af artikel 1, 2, 3 og 4 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv] ELLER [Det Forenede Kongerige og Irland deltager ikke i vedtagelsen af dette direktiv, og det er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland, jf. dog artikel 4 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde]²³.
- (30) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Kapitel 1

INDLEDENDE BESTEMMELSER

Artikel 1 **Målsætning**

Direktivets formål er at sikre, at alle ofre for kriminalitet får en passende beskyttelse og støtte og kan deltage i straffesagen og modtager anerkendelse og behandles med respekt og indfølelse og på en professionel måde uden nogen form for forskelsbehandling i enhver kontakt med offentlige myndigheder, hjælpetjenester for ofre og tjenester, der tilbyder genoprettende retfærdighed.

Artikel 2 **Definitioner**

I dette direktiv forstås ved:

- a) "offer":

²³ Den endelige affattelse af denne betragtning i direktivet vil afhænge af, hvilken holdning Det Forenede Kongerige og Irland faktisk indtager i henhold til protokollens bestemmelser (nr. 21).

- i) en fysisk person, som har lidt skade, herunder fysisk eller psykisk overlast, eller er påført følelsesmæssig lidelse eller økonomisk tab, som direkte er forvoldt ved en forbrydelse
- ii) familiemedlemmer til en person, hvis død er forvoldt af en forbrydelse
- b) "familiemedlemmer": offerets ægtefælle, papirløst samlevende, registrerede partner, slægtning i direkte linje, brødre og søstre samt personer, som offeret har forsørgerpligt over for
- c) "papirløst samlevende": en person, der lever sammen med offeret i et stabilt og varigt forhold, uden at det pågældende forhold er registreret hos nogen myndighed
- d) "registreret partner": en person, offeret har indgået et registreret partnerskab med i henhold til en medlemsstats lovgivning
- e) "genoprettende retfærdighed": tjenester, der har til formål at føre offeret og den tiltalte sammen, så de af egen fri vilje kan nå til enighed om, hvordan den skade, der er sket ved forbrydelsen, kan oprettes
- f) "barn": en person under atten år
- g) "handicappede": personer med en fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hæmme dem i fuldt ud og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.

Kapitel 2

INFORMERING OG STØTTE

Artikel 3

Ret til at modtage oplysninger fra den første kontakt med en kompetent myndighed

Medlemsstaterne sikrer, at ofre uden unødigt ophold modtager følgende information fra deres første kontakt med den myndighed, der har kompetence til at modtage en anmeldelse af en forbrydelse.

- a) oplysninger om, hvor og hvordan de kan anmelde en forbrydelse
- b) detaljerede oplysninger om, til hvilke tjenester eller organisationer de kan henvende sig for at få støtte
- c) hvilken form for støtte de kan få
- d) oplysninger om, hvilke procedurer der følger efter anmeldelsen af en forbrydelse, og om, hvilken rolle offeret spiller i forbindelse med disse procedurer
- e) oplysninger om, hvordan og på hvilke betingelser ofre kan opnå beskyttelse

- f) oplysninger om, i hvilket omfang og på hvilke betingelser de har krav på juridisk rådgivning, retshjælp eller enhver anden form for rådgivning
- g) oplysninger om, i hvilket omfang og på hvilke betingelser de har ret til erstatning, herunder om frister for fremsættelse af krav
- h) oplysninger om, hvilke særlige faciliteter de kan benytte sig af for at beskytte deres interesser, hvis de har bopæl i en anden medlemsstat
- i) vejledning i, hvordan der kan indgives klage, hvis deres rettigheder tilsidesættes
- j) kontaktoplysninger til brug for henvendelser i deres sag.

Artikel 4

Offerets ret til at få information om sin sag

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre får oplysning om deres ret til at få følgende informationer om deres sag, og at de modtager informationerne, når de har udtrykt ønske herom:
 - a) information om alle afgørelser, der afslutter den straffesag, som er blevet indledt som følge af offerets anmeldelse af en forbrydelse, såsom en afgørelse om ikke at fortsætte efterforskningen eller retsforfølgelsen eller en afgørelse om af afslutte den, med angivelse af afgørelsens begrundelse, eller en endelig dom i en retssag, herunder den idømte straf
 - b) information, der sætter offeret i stand til at forstå, hvor langt den straffesag, der er indledt som følge af offerets anmeldelse af en forbrydelse, er kommet, medmindre det under ekstraordinære omstændigheder vil kunne være til skade for sagens behandling
 - c) information om, hvor og hvornår retssagen finder sted.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ofrene får mulighed for at få meddelelse om, hvornår den person, der retsforfølges eller er blevet dømt for forbrydelser, der vedrører dem, løslades. Ofre skal have denne information, hvis de har udtrykt ønske herom.
3. Medlemsstaterne sikrer, at ofre, der meddeler, at de ikke ønsker at få informationen i stk. 1 og 2, ikke får denne information.

Artikel 5

Retten til at forstå og forstås

Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at ofrene forstår enhver kontakt, de har med offentlige myndigheder i straffesager, og fuldt ud forstås under denne kontakt, også når disse myndigheder videregiver information.

Artikel 6
Ret til tolkning og oversættelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre, der ikke forstår eller taler sproget, der anvendes under den pågældende straffesag, hvis de ønsker det, får vederlagsfri tolkning under alle udspørgninger og afhøringer af offeret under straffesagen hos de myndigheder, der forestår efterforskningen, og hos de retslige myndigheder, herunder under politiets afhøring, og tolkning under alle retsmøder og alle nødvendige forberedende retsmøder, de deltager i.
2. For at sikre, at ofre kan udøve deres rettigheder under straffesager, sikrer medlemsstaterne, at der i alle andre tilfælde efter anmodning fra offeret gives vederlagsfri tolkning i overensstemmelse med offerets behov og dennes rolle under sagen.
3. Der kan efter omstændighederne anvendes kommunikationsteknologi, såsom videokonferencer, telefon eller internettet, medmindre tolkens fysiske tilstedeværelse er nødvendig, for at offeret i fuldt omfang kan udøve sine rettigheder eller forstå sagens gang.
4. Medlemsstaterne sikrer, at et offer, der ikke forstår eller taler sproget, der anvendes under den pågældende straffesag, hvis de ønsker det, vederlagsfrit får oversættelse af følgende information i det omfang, denne information videregives til offeret:
 - a) anmeldelsen af forbrydelsen til den kompetente myndighed
 - b) afgørelser, der afslutter straffesagen vedrørende den forbrydelse, offeret har anmeldt, med i det mindste en sammenfatning af begrundelsen for afgørelsen
 - c) oplysninger, der er af afgørende betydning for offerets udøvelse af sine rettigheder under straffesager under hensyn til offerets behov og rolle under sagen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en procedure eller fremgangsmåde til at afgøre, om offeret forstår og taler sproget, der anvendes under straffesagen, og om offeret har behov for oversættelse og tolkebistand.
6. Medlemsstaterne sikrer, at ofre efter procedureerne i national ret har ret til prøvelse af en afgørelse om, at der ikke er behov for tolkning eller oversættelse, og at offeret, når der er tilvejebragt tolkning eller oversættelse, har mulighed for at klage over, at kvaliteten af tolkningen ikke er tilstrækkelig god til, at offeret kan udøve sine rettigheder eller forstå sagens gang

Artikel 7
Ret til at få adgang til hjælp for ofre

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre og deres familiemedlemmer vederlagsfrit og i fortrolighed har adgang til hjælp for ofre i overensstemmelse med deres behov.
2. Som minimum skal denne hjælp indeholde:

- a) information, rådgivning og støtte, der er relevant for ofres rettigheder, herunder om adgang til statslige ordninger til opnåelse af erstatning for personskade forvoldt ved forbrydelser, og om deres rolle i straffesager, herunder forberedelse til retssagen
 - b) information om eller efter omstændighederne henvisning til ydelser hos specialister
 - c) følelsesmæssig og psykologisk bistand
 - d) rådgivning om økonomiske og praktiske spørgsmål i anledning af forbrydelsen.
3. Medlemsstaterne fremmer, at den myndighed, der modtog anmeldelsen, og andre relevante organer henviser ofre til hjælpetjenester for ofre.
 4. Medlemsstaterne fremmer, at der oprettes eller udvikles specialhjelptjenester i tillæg til de almindelige hjælpetjenester for ofre.

Kapitel 3

DELTAGELSE I STRAFFESAGER

Artikel 8

Offerets ret til at få en bekræftelse af sin anmeldelse

Medlemsstater sikrer, at ofre får en skriftlig bekræftelse af anmeldelser, de foretager til den ansvarlige myndighed i medlemsstaten.

Artikel 9

Retten til at blive hørt

Medlemsstaterne sikrer, at ofre får ret til at blive hørt under straffesagen og kan tilvejebringe beviser.

Artikel 10

Rettigheder i forbindelse med afgørelser om ikke at rejse tiltale

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre har ret til prøvelse af afgørelser om ikke at rejse tiltale.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre får tilstrækkelige informationer til at beslutte, om de skal anmode om prøvelse af en afgørelse om ikke at foretage retsforfølgning.

Artikel 11

Ret til garantier under mægling og andre former for genoprettende retfærdighed

1. Medlemsstaterne opstiller standarder til at sikre offeret mod intimidering og yderligere viktimisering, der skal anvendes, når der sker mægling eller andre former for genoprettende retfærdighed. Disse standarder skal mindst omfatte følgende:
 - a) Mægling og andre former for genoprettende retfærdighed anvendes kun, hvis det er i offerets interesse, og offeret frit har givet sit samtykke på grundlag af tilstrækkelige oplysninger. Samtykket kan til enhver tid tilbagekaldes.
 - b) Inden offeret samtykker i at deltage i processen, skal den pågældende have fuldstændige og objektive oplysninger om processen og om de mulige resultater heraf samt oplysninger om procedurerne for kontrol med opfyldelsen af en eventuel overenskomst.
 - c) Den mistænkte, den tiltalte eller lovovertræderen skal have påtaget sig ansvaret for sine handlinger.
 - d) Overenskomsten bør indgås frivilligt og bør tages i betragtning under eventuelle yderligere skridt i straffesagen.
 - e) Drøftelser i mægling eller andre former for genoprettende retfærdighed, som ikke føres offentligt, er fortrolige og offentliggøres ikke efterfølgende, medmindre parterne indvilliger heri, eller det kræves i henhold til national ret på grund af en tungtvejende offentlig interesse.
2. Medlemsstaterne fremmer henvisning af sager til mægling eller andre former for genoprettende retfærdighed, herunder gennem udfærdigelse af protokoller for betingelserne for henvisning.

Artikel 12

Ret til retshjælp

Medlemsstaterne sikrer, at ofre har adgang til retshjælp efter procedurerne i national ret, når de er parter i en straffesag.

Artikel 13

Ret til godtgørelse af udgifter

Medlemsstaterne skal efter procedurerne i national ret give ofre, som deltager i straffesager, mulighed for at få godtgjort de udgifter, de har haft i forbindelse med deres deltagelse i straffesagen, herunder i forbindelse med deres tilstedeværelse under retssagen.

Artikel 14
Ret til at få ejendele igen

Medlemsstaterne sikrer, at ejendele tilhørende ofrene, der er blevet beslaglagt under en straffesag, og som kan tilbageleveres, straks leveres tilbage, medmindre ejendele er nødvendige til brug under straffesagen.

Artikel 15
Ret til en afgørelse om erstatning fra lovovertræderen under en straffesag

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre har krav på som led i straffesagen at få en afgørelse om erstatning fra lovovertræderen inden en rimelig frist.

Det første afsnit finder ikke anvendelse, hvis national ret indeholder bestemmelser om, at der skal ydes erstatning på en anden måde.

2. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at tilskynde gerningsmanden til at yde passende erstatning til offeret.

Artikel 16
Rettigheder for ofre med bopæl i en anden medlemsstat

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder er i stand til at træffe de nødvendige foranstaltninger til i størst muligt omfang at begrænse de vanskeligheder, som opstår, når offeret har bopæl i en anden stat end den, hvor forbrydelsen har fundet sted, især med hensyn til sagens tilrettelæggelse. Med henblik herpå skal myndighederne i den medlemsstat, hvor forbrydelsen fandt sted, især have mulighed for

- at optage forklaring fra offeret umiddelbart efter anmeldelsen af forbrydelsen til den ansvarlige myndighed
- i størst muligt omfang at kunne gøre brug af bestemmelserne om video- og telefonkonference i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af 29. maj 2000 med henblik på afhøring af ofre med bopæl i en anden stat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre for en forbrydelse, der er begået i en anden medlemsstat end den, hvor de har bopæl, kan anmelde forbrydelsen til de kompetente myndigheder i sin bopælsstat, hvis den pågældende ikke har mulighed for at gøre det i den medlemsstat, hvor forbrydelsen blev begået, eller, når der er tale om en alvorlig forbrydelse i henhold til national ret, hvis de ikke ønsker at gøre det.
3. Uden at dette griber ind i jurisdiktionskompetencen for den medlemsstat, der modtager anmeldelsen, skal den kompetente myndighed, som modtager anmeldelsen, straks videresende den til den kompetente myndighed på det område, hvor forbrydelsen blev begået.

Kapitel 4

SPORING AF SÅRBARHED OG BESKYTTELSE AF OFRE

Artikel 17

Ret til beskyttelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at der kan træffes foranstaltninger til at beskytte ofrenes og deres familiemedlemmers sikkerhed med hensyn til gengældelse, intimidering og gentagen eller yderligere viktimisering.
2. De i stk. 1 nævnte foranstaltninger skal særligt omfatte procedurer for fysisk beskyttelse af ofre og deres familiemedlemmer, foranstaltninger til at sikre, at der kan undgås kontakt mellem lovovertrædere og ofrene i de lokaler, hvor straffesagen behandles, og foranstaltninger til at sikre, at risikoen for psykologisk eller følelsesmæssigt overgreb på ofre under afhøring eller ved afgivelse af vidneforklaring, nedbringes til et minimum, og at deres sikkerhed og værdighed bevares.

Artikel 18

Udpegning af sårbare ofre

3. Inden for rammerne af dette direktiv anses følgende kategorier af ofre for at være sårbare på grund af deres personlige egenskaber:
 - a) børn
 - b) handicappede.
4. Inden for rammerne af dette direktiv anses følgende kategorier af ofre for at være sårbare på grund af arten eller typen af forbrydelse, de er blevet ofre for:
 - a) ofre for seksuel vold
 - b) ofre for menneskehandel.
5. Medlemsstaterne sikrer, at alle andre ofre i tide får en individuel vurdering efter de nationale procedurer for at afgøre, om de er sårbare over for sekundær og gentagen viktimisering eller intimidering på grund af deres personlige egenskaber eller omstændighederne ved forbrydelsen eller forbrydelsens art eller type.
6. Medlemsstaterne sikrer, at alle sårbare ofre, jf. stk. 1, 2 og 3, i tide får en individuel vurdering efter de nationale procedurer for at afgøre, hvilke særlige foranstaltninger i henhold til artikel 21 og 22 der bør træffes med hensyn til dem. Denne vurdering skal tage hensyn til det sårbare offers ønsker, også til, hvis offeret ikke ønsker, at der træffes særlige foranstaltninger.
7. Vurderingens omfang kan tilpasses forbrydelsens grovhed og den grad af skade, offeret tilsyneladende har lidt.

Artikel 19

Ret til at undgå kontakt mellem offeret og gerningsmanden

Medlemsstaterne skaber gradvis de nødvendige betingelser for, at kontakt mellem ofre og tiltalte eller mistænkte personer undgås på alle steder, hvor ofre kan have personlig kontakt med offentlige myndigheder som følge af, at de er ofre, og særligt på steder, hvor straffesagen finder sted.

Artikel 20

Ofres ret til beskyttelse ved afhøring under efterforskningen af forbrydelser

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) ofre udspørges uden unødigt ophold, efter at der er anmeldt en forbrydelse til de kompetente myndigheder
- b) antallet af udspørgninger af offeret begrænses mest muligt, og at udspørgning kun foretages, hvis det er strengt nødvendigt af hensyn til straffesagen
- c) offeret efter omstændighederne kan ledsages af deres advokat eller en person, de selv har valgt, medmindre der er truffet en begrundet afgørelse om, at den pågældende ikke må ledsage offeret.

Artikel 21

Sårbare ofres ret til beskyttelse under straffesager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes de i stk. 2 og 3 fastsatte foranstaltninger med hensyn til de sårbare ofre, jf. artikel 18, efter en individuel vurdering i henhold til artikel 18, stk. 4, og efter reglerne om rettens skøn.
2. Sårbare ofre skal tilbydes følgende foranstaltninger under efterforskningen af forbrydelsen:
 - a) udspørgning af offeret i lokaler, der er indrettet eller tilpasset til dette formål
 - b) udspørgning af offeret, der foretages af eller gennem personer, som er professionelt uddannede heri
 - c) udspørgning af offeret, der altid foretages af de samme personer, medmindre en forsvarlig retspleje er til hinder herfor
 - d) udspørgning af ofre for seksuel vold, der altid foretages af en person af samme køn.
3. Sårbare ofre skal tilbydes følgende foranstaltninger under retssagen:
 - a) foranstaltninger til at undgå visuel kontakt mellem offeret og den anklagede, herunder under vidneforklaringerne, ved hjælp af egnede midler, herunder brug af kommunikationsteknologi

- b) foranstaltninger til at sikre, at offeret kan høres i retslokalet uden at være til stede, navnlig ved hjælp af dertil egnet kommunikationsteknologi
- c) foranstaltninger til at undgå unødvendig afhøring om offerets privatliv, der ikke er relevant for forbrydelsen, og
- d) foranstaltninger, så retsmødet kan finde sted uden tilhørere.

Artikel 22

Børneofres ret til beskyttelse under straffesager

Ud over foranstaltningerne i artikel 21 sikrer medlemsstaterne, når offeret er et barn, at

- a) al udspørgen af offeret i straffesager kan videoptages under efterforskningen af forbrydelsen, og videoptagelsen i henhold til national ret kan bruges som bevis under retssagen
- b) de retslige myndigheder i forbindelse med efterforskning af forbrydelser og under retssagen udpeger en særlig repræsentant for offeret, når indehaverne af forældremyndigheden i henhold til national ret er udelukket fra at repræsentere barnet som følge af en interessekonflikt mellem dem og offeret, eller når barnet er uledsaget eller adskilt fra familien.

Artikel 23

Ret til beskyttelse af privatlivet

1. Medlemsstaterne sikrer, at retslige myndigheder under retssagen kan træffe egnede foranstaltninger til at beskytte ofres og disse familiemedlemmers privatliv og fotografiske billeder.
2. Medlemsstaterne tilskynder medierne til at træffe selvregulerende foranstaltninger for at beskytte ofrenes privatliv, personlige integritet og personoplysninger.

Kapitel 6

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 24

Uddannelse af relevante erhvervsgrupper

3. Medlemsstaterne sikrer, at politiet, anklagemyndigheden og personalet ved retterne får både generel og specialiseret uddannelse på et niveau svarende til den kontakt, de har med ofrene, for at gøre dem bevidste om ofres behov og sætte dem i stand til at behandle ofre med respekt og på en upartisk og professionel måde.
4. Medlemsstaterne sikrer, at embedsmænd inden for retsvæsenet har adgang til både generel og specialiseret uddannelse for at gøre dem bevidste om ofres behov og sætte dem i stand til at behandle ofre med respekt og på en upartisk og professionel måde.

5. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at de, der tilbyder en hjælpetjeneste for ofre eller tilbyder genoprettende retfærdighed, får den nødvendige uddannelse på et niveau svarende til den kontakt, de har med ofrene, og overholder de faglige standarder, så det sikres, at disse tjenesteydelser udføres med respekt og på en upartisk og professionel måde.
6. Under hensyn til de arbejdsopgaver, der udføres, og til, hvilken form for kontakt den pågældende har med ofre, og i hvilket omfang, skal uddannelsen mindst omfatte emner vedrørende de konsekvenser, kriminalitet har for ofrene, risikoen for intimidering, gentagen og sekundær viktimisering, og hvordan dette kan undgås, samt viden om den hjælp, der står til rådighed for ofre, og relevansen heraf.

Artikel 25

Samarbejde og koordinering

1. Medlemsstaterne samarbejder om at fremme en mere effektiv beskyttelse af ofres rettigheder og interesser under straffesager enten i form af netværk, der direkte er knyttet til retssystemet, eller ved hjælp af forbindelser mellem organisationer, der yder hjælp til ofre, herunder gennem støtte fra europæiske netværk, der er beskæftiget med ofres anliggender.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der arbejder med eller yder hjælp til ofre, samarbejder for at sikre en koordineret indsats over for ofre og for mest muligt at reducere de negative konsekvenser af forbrydelsen, risikoen for sekundær og gentagen viktimisering og den byrde for offeret, der følger af kontakten mellem offeret og de strafferetlige myndigheder.

Kapitel 7

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 26

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [to år efter vedtagelsen].
2. Medlemsstaterne tilsender straks Kommissionen teksten til de love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv, sammen med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende love og bestemmelser og dette direktiv.
3. Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 27
Indsendelse af data og statistikker

Medlemsstaterne giver Europa-Kommisionen meddelelse om data om anvendelsen af de nationale procedurer for ofre for kriminalitet senest [to år efter vedtagelsen].

Artikel 28
Erstatning

Rammeafgørelse 2001/220/RIA erstattes herved, for så vidt angår de medlemsstater, der deltager i vedtagelsen af dette direktiv, idet dette dog ikke berører medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår fristerne for gennemførelse i national ret.

For så vidt angår de medlemsstater, der deltager i vedtagelsen af dette direktiv, gælder henvisninger til rammeafgørelsen som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 29
Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 30
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand